

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056312832/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

tede ham og bar ham sin Skønhed i Møde. Hvorledes hun skulde være — han vidste det ikke; men hun skulde ikke have et Ansigt som en eneste af de Kvinder han kendte. Alt hos hende skulde være en Overraskelse og dog forud vidst, og al hendes Ynde skulde være af den ubestemmelige Art, hvis Aarsag aldrig kan efterspores, og hvis Ophav aldrig forklares. Thi den Skønhed, man kunde analysere, som man analyserer en Blomst, og sige, hvori den bestod, maatte miste al sin Tiltrækning og være som en opskaaret Blomst.

Han tændte ikke Lys, men klædte sig af og satte sig paa Kanten af sin Seng. Ind ad det aabne Vindue pustede Natten sin kolde Aande. Gavle og Tage stod silhuetskarpe mod den blege Himmel i Øst. Under Loftet hørte han nu og da lette Stød og Dask af en famlende Natsværmer, der ikke kunde finde sig til rette. Ellers var der ingen Lyd. Hans eget Hjærte kunde ikke famle sig frem til nogen Melodi. Men hans Tanker formede sig omtrent saaledes:

Jeg er som en Stum, der ikke ejer Tonernes talende Tunger; og dog føler jeg en bristende Trang til at synge min Sjæl ud i det vældige Rum, saa Himmelhvalvet skulde give Genlyd.

Der spirer tavse Blomster af mit Hjærte. Som vakte af et Tryllepust skyder de op i Stæng-